

רס"ן פרגר אורית ז"ל
בת 32 בנפלה

רס"ן פרגר אורית ז"ל

בת שרה ושמחה גולדשטיין

נולדה בחדרה

ב-כ' בניסן תשכ"ח , 22/4/1965

נפלה בעת מילוי תפקידה

ב-י' בחשוון תשנ"ח , 10/11/1997

שרתה במשטרה הצבאית

מקום נפילה: ישראל

נקברה בחדרה

חלקה: 4, שורה: 3.

הותירה אמא, שני אחים, בעל וילדה

קורות חיים

אורית נולדה בחדרה ביום כ' בניסן תשכ"ח (22.4.1965), הבת הבכורה של שרה ושמחה גולדשטיין. שלוש שנים מאוחר יותר נולדו אחיה התאומים רונן ואופיר. היא גדלה והתחנכה בבית הספר היסודי "אחד העם" ובבית הספר התיכון העיוני בחדרה במגמה לביולוגיה. לאחר מכן המשיכה במסלול של העתודה האקדמאית במכללת "לוינסקי" לחינוך, תוך התמחות בהוראת טבע.

עוד במהלך הלימודים במכללה עברה אורית טירונות במחנה 80 ובחופשות מהלימודים יצאה לשירות מילואים.

כשסיימה את לימודיה בציונים מרשימים, קיבלה תעודת הוראה ותואר B.ED והתגישה לשירות חובה. בצבא עברה קורס קצינות והשלמה חיילית שבסופם הוענקה לה דרגת סגן, והוצבה לבסיס מחו"ה אלון שליד כרמיאל, כעוזרת למדריכה ראשית.

ב - 1990 עם כניסתה לשירות קבע, קיבלה אורית תפקיד של קצינת שיקום כלואים בכלא שש, ליד עתלית. את התפקיד הזה, כמשימות אחרות בחייה, מילאה אורית במסירות רבה. לאחר כמה חודשים הועלתה לדרגת סרן. גם בחיים האזרחיים התגלתה תכונת אופייה: אותה שנה חלה אביה ואורית טיפלה בו במסירות אין קץ עד מותו ב - 1993. בכל אותה עת המשיכה במשימתה המתישה כקצינת שיקום.

אולם גם שמחות היו בחייה. ב- 1990 נישאה אורית לבחיר לבה, רון פרגר, בן חדרה אף הוא. ביחד חלמו לבנות בית ומשפחה בחדרה. מסירותה בתפקיד הצבאי לא נעלמה מעיני מפקדיה, דבר שתורם לקידומה המהיר. ב - 1994 קודמה לתפקיד ראש מדור שיקום כלואים

רס"ן פרגר אורית ז"ל

במפקדת המשטרה הצבאית ולאחר חודשים מעטים הועלתה לדרגת רב-סרן. באוגוסט 1995 נולדה בתה, חן. אולם אורית לא הסתפקה במשרת אם, חזרה לשירות הצבאי ומלאה כמה תפקידים, שאחרון בהם היה כמפקדת מרכז שליטה (משל"ט כליאה) בענף כליאה. את התפקיד הזה הספיקה למלא במשך שלושה חודשים בלבד.

באותו יום מר, 10.11.1997, נסעה אורית במסגרת תפקידה לביקור במתקני מעצר באיזור יהודה ושומרון (איו"ש). בדרך, בצומת מורשה, נפגעה מכוניתה על ידי משאית. הפגיעה היתה אנושה ואורית נפטרה מפצעה. היתה זו הפעם הראשונה שאורית לא הצליחה למלא משימה שהוטלה עליה, בחיים האזרחיים והצבאיים. גם מפקדיה הכירו והעריכו את נכונותה ומסירותה שהופגנו בכל מטלה ותפקיד שניתנו לה.

מפקד המשטרה הצבאית, תת אלוף נירעם גולדברום, אמר בדברי ההספד: "יודע אני כמה אהבת את המשפחה הצבאית ועד כמה היית מוכנה להקדיש למשפחה זו תוך כדי הקרבה, וויתור אישי יוצאים מגדר הרגיל." אורית היתה בת 32 במותה והותירה אחריה בעל, רון, בן 35, תינוקת, חן, בת שנתיים וארבעה חודשים, אמא, ושני אחים, המומים וכואבים. בדרכה האחרונה ליוו אותה בני משפחתה ומאות חברים מילדות מספסל הלימודים בתיכון ובאקדמיה, ואיתם מורים ומחכנים, מפקדים ופקודים. על קברה של אורית נאמרו דברים רבים שבטאו את צערם וכאבם של המלווים.

בעלה, רון, אמר: "היית אמא נהדרת, רעיה למופת, אשת בית לתפארת וקצינה מעולה. מעולם לא פגעת באיש, רק טוב ידעת לעשות, ועל כך יעידו כל החברים שבאו ללוות אותך בדרכך האחרונה, במקום ללוות אותך לבית החדש שעליו חלמת ועמלת. אורית, אני מבטיח לך בשם הוריי, בשם אמך ובשמי שנמשיך לגדל את חן שלנו בדיוק כפי שאת היית רוצה. לא יחסר לה דבר, מלבד החשוב מכל, האמא שלה, אורית. בעלך האוהב, רון."

אורית פרגר

אורית נולדה בחדרה ביום כ' בניסן תשכ"ח, 22.4.1965, הבת הבכורה של שרה ושמחה גולדשטיין. שלוש שנים מאוחר יותר נולדו אחיה התאומים, רונן ואופיר.

היא גדלה והתחנכה בבית הספר היסודי "אחד העם" ובבית הספר התיכון העיוני בחדרה, במגמה לביוולוגיה ולאחר מכן המשיכה במסלול של העתודה האקדמאית במכללת לוינסקי לחינוך, תוך התמחות בהוראת "טבע". עוד במהלך הלימודים במכללה עברה אורית טירונות במחנה 80 ובחופשות מהלימודים יצאה לשירות מילואים. כשסיימה את לימודיה, בציונים מרשימים, קיבה תעודת הוראה ותואר B.Ed. והתגייסה לשירות חובה.

בצבא עברה קורס קצינות והשלמה חיילית שבסופם הוענקה לה דרגת סגן והוצבה לבסיס מחוו"ה אלון שליד כרמיאל, כעוזרת למדריכה הראשית. ב - 1990 עם כניסתה לשירות קבע, קיבלה אורית תפקיד של קצינת שיקום כלואים בכלא שש, ליד עתלית. את התפקיד הזה, כמשימות אחרות בחייה, מלאה אורית במסירות רבה, ולאחר כמה חודשים הועלתה לדרגת סרן.

גם בחיים האזרחיים התגלתה תכונת אופייה: אותה שנה חלה אביה ואורית טיפלה בו במסירות אין קץ עד מותו ב - 1993, וכל אותה עת המשיכה במשימתה המתישה כקצינת שיקום.

אורית פרגר

אולם גם שמחות היו בחייה: ב - 1990 נישאה אורית לבחיר לבה, רון פרגר בן חדרה אף הוא, ויחד חלמו לבנות בית ומשפחה בחדרה. מסירותה בתפקיד הצבאי לא נעלמה מעיני מפקדיה, דבר שתרים לקידומה המהיר: ב - 1994 קודמה לתפקיד ראש מדור שיקום כלואים במפקדת המשטרה הצבאית ולאחר חודשים מעטים הועלתה לדרגת רב-סרן. באוגוסט 1995 נולדה בתה, חן. אולם אורית לא הסתפקה במשרת אם, חזרה לשירות הצבאי ומלאה כמה תפקידים, שהאחרון בהם היה כמפקדת מרכז שליטה (משל"ט כליאה) בענף כליאה. את התפקיד הזה הספיקה למלא במשך שלושה חודשים בלבד.

באותו יום מר, 10.11.1997, נסעה אורית במסגרת תפקידה לביקור במתקני מעצר באיזור יהודה ושומרון (איו"ש). בדרך, בצומת מורשה, נפגעה מכוניתה על ידי משאית. הפגיעה היתה אנושה ואורית נפטרה מפציעה.

היתה זו הפעם הראשונה שאורית לא הצליחה למלא משימה הוטלה עליה, בחיים האזרחיים ובשירות הצבאי. גם מפקדיה הכירו והעריכו את נכונותה ומסירותה שהופגנו בכל מטלה ותפקיד שניתנו לה. מפקד המשטרה הצבאית, תת-אלוף נירעם גולדברום, אמר בדברי ההספד: "יודע אני כמה אהבת את המשפחה הצבאית ועד כמה היית מוכנה להקדיש למשפחה זו תוך כדי הקרבה וויתור אישי יוצאים מגדר הרגיל."

הרבנית אורנה צילמן, רבנית חדרה, נציגתו חדרה.

אורית פרגר

אורית היתה בת 32 במותה והותירה אחריה בעל, רון, בן 35, תינוקת, חן, בת שנתיים וארבעה חודשים, אמא, ושני אחים, המומים וכואבים.

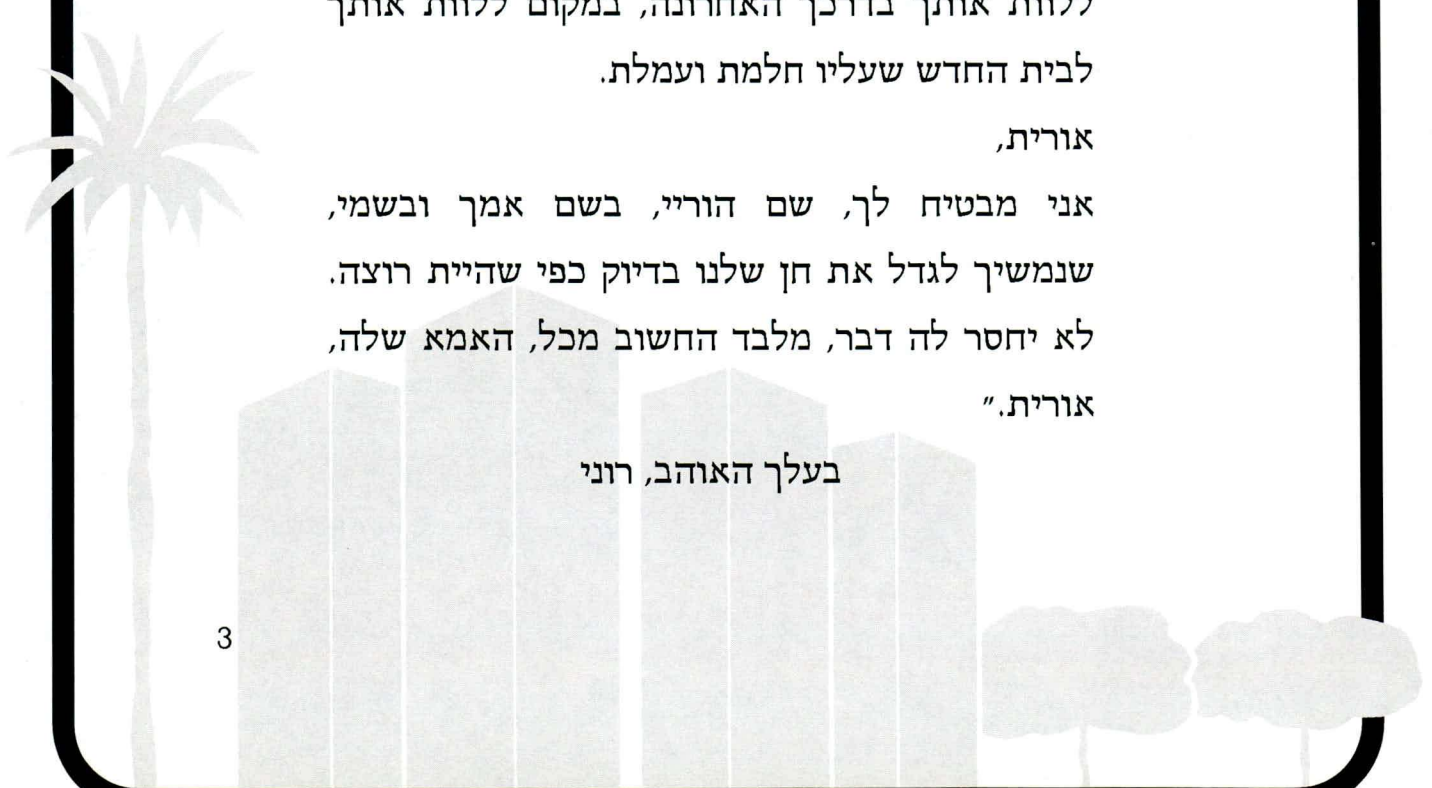
בדרכה האחרונה ליוו אותה בני משפחתה ומאות חברים מילדות, מספסל הלימודים בתיכון ובאקדמיה, ואיתם מורים ומחנכים, מפקדים ופקודים.

על קברה של אורית נאמר דברים רבים שבטאו את צערם וכאבם של מלווים. בעלה, רון, אמר:

"היית אמא נהדרת, רעיה למופת, אשת-בית לתפארת וקצינה מעולה. מעולם לא פגעת באיש, רק טוב ידעת לעשות, ועל כך יעידו כל החברים שבאו ללוות אותך בדרכך האחרונה, במקום ללוות אותך לבית החדש שעליו חלמת ועמלת. אורית,

אני מבטיח לך, שם הוריי, בשם אמך ובשמי, שנמשיך לגדל את חן שלנו בדיוק כפי שהיית רוצה. לא יחסר לה דבר, מלבד החשוב מכל, האמא שלה, אורית."

בעלך האוהב, רוני

אורית פרגר

שלושים שנים היתה לי אחות ופתאום.....איננה.....
מרחץ הדמים בכבישים לקח גם אותה, כן, דווקא אותה...
אישה שהדבר שהנחה את חייה היה: אהבת האדם.
אהבה במלוא מובן המילה: נתינה אינסופית, ללא גבול וסרק.

אורית, כשמה כן היתה: אור, המאיר את הסביבה בכל מקום בו הוא נמצא.

כשנולדת האיר האור בביתנו, בת ראשונה להורים אוהבים. שלוש שנים אחריו נולדנו אנחנו, התאומים, והשמחה בבית לא ידעה גבולות.

היית לי האחות הגדולה, הטובה, התומכת, העוזרת, המעודדת, המבינה... אפשר להמשיך כל עד לעולמי עד כדי לתאר את פעליו...
באותו יום מר, נסעת לאט... אבל נהג שמיהר, השד יודע לאן, פגע בך מאחור והרג אותך.

נשארתי צעירה לנצח - בת 32 מותך.

השארתי משפחה דואבת: בעל אוהב ותינוקת בת שנתיים, אשר דומה לך שתי טיפות מים. שלא יודעת שאמא לעולם לא תחזור.

אומרים שהזמן מרפא. הרגשתי הפוכה. כל יום שעובר מגביר את הרגשתי החוסר, הכאב, והשכול שנשאר. בלעדיך. הרגשתי הפספוס.

שוחחנו יום לפני, התעניינת לשלומי כרגיל. אני לא הייתי פנוי כל כך ואמרת שתחזרי אחר כך.

ואכן, חזרת. אבל בארון.

ואני נותרתי עם ההרגשה שלא נפרדתי ממך.

תנוחי בשלום על משכבך, אחותי.

אורית פרגר

כיכר אפרז לתאר אדם שנלקח כטרם זמן? הרי הוא לא הספיק לתת מעצמו.

במקרה של אורית היא הספיק לתת מעצמה בכל רגע וכמה שיותר. אורית היתה מלאה באכפתיות, ברצונות וברצון לתת את המקסימום בכל תחום בו עסקה.

אורית היתה אחות נהדרת, תמיד מתעניינת ותמיד מוכנה לעזור ולתמוך.

בכל אשר פנתה הצליחה - לימודים, עבודה, חיי משפחה. חבל שלא ניתן ליהנות מידיה החיצוני והפנימי, כי זהו חוסר, שהוא חלל ענק.

עכשיו היא מונחת לה בשלווה ובחוסר אונים, בניגוד מוחלט לאופיה, תמיד מוכנה, לתת ולתת.

הגעגועים כל כך חזקים שהכי קל זה פשוט לחשוב ולהאמין שאת עדיין איתנו, את לא במעשה אף בטח שבהשראה ובמחשבה שאת איתנו.

אורית, היה לך כל כך הרבה להפסיק, ותוכניות להגשים, אבל, הכל נקטל פתאום. ואנחנו נשאר עם הכאב לתמיד, אבל עם זיכרוןך ודמותך לעולמים.

מרנן,
באהבה נצחית

אורית פרגר

אורית, בתי האהובה,

ראיתיך בפעם האחרונה ביום ראשון, 9.11.1997, לפנות ערב, כשבאת להשאיר אצלי לשינת לילה את בתך, נכדתי, חן. "אמא", אמרת לי, "עלי לצאת מחר מוקדם מאד מהבית למילוי משימה צבאית."

ואכן, יצאת, אך ליעדך לא הגעת. הקטל בדרכים לא פסח גם עליך. מלותייך האחרונות אלי היו: "אמא, אחזור מחר כשאסיים את עבודתי." ואכן, את, דוברת האמת, רודפת האמת, לא כזבת גם הפעם. הגעת ביום שני כפי שהבטחת, אבל...

בארון, עטוף בגדל הלאום, ומאז את מתחת למצבת האבן הקרה הדוממת.

נותרתי לבד בלעדייך, והאין גדול כל כך ונמצא בכל מקום. בימות החול האורים אינך איתנו. בשבתות ובחגים, ביושבנו מסביב לשולחן, מקומך נשאר ריק. אין לנו אותך בפועל, אבל דמותך האצילה נמצאת איתנו תמיד.

קשה לי מאד לשאת את האבדה. היית ילדה של אמא, מלאת שמחת חיים, עטורת כישורים ומלאת נכונות לעזור תמיד.

את הכל הייתי נותנת לו יכולתי להמשיך לראותך. לשמוע את קולך וצחוקך. לחוש את נוכחותך. ולהוסיף לשמוע מפיו את הצליל היקר ביותר בעולם: "אמא".

יד לבנים - חדרה

אורית פרגר
בת שרה ושמחה גולדשטיין

22/04/65
10/11/97

כ' בניסן תשכ"ח
י' בחשון תשנ"ח

נולדה ביום
נפלה ביום